

”Afgang 2019” er en god årgang

Kunstudstilling viser en årgang af akademielever, som er mere personlige, frodige og følelsesmæssigt engagerede end længe set.

KUNSTUDSTILLING
AFGANG 2019
CHARLOTTENBORG
Nyhavn 2, København K
Til den 19. maj

TOM JØRGENSEN, kultur@jp.dk

En udstilling med afgangseleverne fra Det Kongelige Danske Kunstakademi vil altid på den ene eller anden måde tage pulsen på, hvad der sker netop nu. Hvor bevæger kunsten sig hen? Hvori består udtrykkene, materialerne og de overordnede tematikker?

Har man gennem årene fulgt med i disse udstillinger, er det svært ikke at have bemærket en vis coolness. En generel selvsikkerhed, nogle gange med stænk af akademisk ironi og en enorm viden om international samtidskunst har præget udstillingerne. Noget, der har medført, at værkerne har været virkelig godt producerede, men de har også lignet alt det andet, man har kunnet se verden over. Man har savnet det personlige, det dybtfølte, det overraskende.

Alt dette er der lavet om på med denne udstilling. Man finder her en større alvor, et mere personligt greb og et større følelsesmæssigt engagement end længe set.

Måske har det noget med tiden at gøre. Med den pessimisme omkring den politiske udvikling og den angst for især klimaforandringer, som præger vores tænkning og holdninger netop nu. I hvert fald fornemmer man en angst, en vrede og en melankoli i de udstillede værker, som virker meget stærk.

Amøber og apokalyptiske visioner

Lotte Linds ”Amøbens falske fødder” er en lysbilledinstallation, hvor skiftende billeder projiceres op på skærme af silikone. En amøbe er en encellet organisme, der, hvis den trænger igennem til hjernen, så at sige kan begynde at æde af den og medføre varige skader. Som man ser de forskellige billeder, bliver det klart, at Lotte Lind med dette værk især kredser om depressioner, som jo netop kan æde folk op indefra, forandre deres personlighed og gøre livet til et helvede. Især fordi der stadig er så mange misforståelser omkring sygdommen, som nogle desværre mener bare er et spørgsmål om at tage sig sammen. Lotte Linds værk er på alle måder smukt, melankolsk og gribende.

Samme tematik tages op i Harry Andersons keramikinstallation ”She Called Me from the Psychiatric Ward and Told Me She Loved Me”, bare på en mere syret måde. I en hyldest til sin mors smukke have har Harry Anderson skabt et værk i en blanding af store og små fortællinger. Vi ser keramiske selvrefleksioner blande sig med blomster, træer, gravsten og kranier foruden stentøjslag af bøger som Joseph Conrads ”Mørkets hjerte” (som filmen ”Apocalypse Now” er bygget op omkring).

At den figurative kunst lever i bedste velgående, kan man også se i Benjamin Savis

Harry Anderson har skabt sin egen lille keramiske mikroverden: ”She Called Me from the Psychiatric Ward and Told Me She Loved Me”.
FOTOS: DAVID STJERNHOLM

Benjamin Savis billedverden er fuld af mærkelige og foruroligende væsener: ”An Island, The Island”.

Også hos Aia Sofia Coverley Turan finder man sæere visionære syner: ”Teeters”.

”An Island, The Island” og Aia Sofia Coverley Turans ”Teeters”. Væsener fra gyserfilm, spøgelser, dæmoner og afhuggede hoveder myldrer frem fra malerierne og tegningerne i Savis nyromantiske verden, hvor apokalyptiske visioner blander sig med boblende fantasi. Mere æterisk og poetisk er grundstemningen i Turans relieffer, skulpturer og tegninger, hvor eventyrvæsener indtager Charlottenborgs vægge.

Kunst skal gøre en forskel

Den følelse af smerte, angst og undergang, som fornemmes i mange af værkerne dette år, samles op i Rasmus Emil Styrmers kæmpemaleri ”Solfald”. Et maleri, der kan beskrives som en sort Per Kirkeby: en abstrakt landmasse af tegn, markeringer, dale og slugter i en verden opslugt af evigt mørke ... men samtidig med et smittende opbud af kunstnerisk energi og skaberkraft.

Det foruroligende, mørke og melankolske præger også mange af videoværkerne. Med en markant undtagelse i Kim Richard Adler Mejdahls ”Puppymaster” med sine Lady Gaga-agtige musikstrofer, menneskehunde, drags og øgledronninger, omend man også her fornemmer en vrede og en protest mod tingenes tilstand i verden netop nu.

At ikke alt er sort og pessimistisk, beviser Jacob O. Henrys enorme skulptur ”Symbiosis in Construction”. Med sine buede former, spidse gavle og ikkefærdige udformning med halmstrå strittende ud fra åbninger er skulpturen en kommentar til og kritik af ikke blot Charlottenborgs strenge, hvide vægge i nybarok, men også af funktionalismens asketiske rette linjer og planer. Organisk tænkning, menneskevenlige bygninger og visuelle overraskelser er de idealer, kunstneren stiller op med sin skulptur. Ideal, som viser, at kunstnere faktisk kan og vil gøre en forskel. Med andre ord: Kunsten lever og har det godt.